

CHƯƠNG 1997 SARA WE. VÀ GIÁO CHỦ DO THÁI GIÁO

I. Pháp hữu Sara We.:

Đầu năm 1997, vào một buổi sáng, Bibi chuẩn bị rời nhà để xuống phố Los Angeles nhằm giới thiệu những sản phẩm, mẫu mã mới về đồ trang sức mà cô Bibi vừa thực hiện. Một khi có một cơ sở nào thấy thích thì sẽ ký hợp đồng với cô để sản xuất hàng loạt mà bán ra ngoài thị trường, tại các khu thương xá,...

Tôi bảo Bibi khoan đi hôm đó, chờ tôi sẽ cho ngày và cho giờ mà đi. Bibi nghe lời đã đình hoãn lại chuyến đi cho đến hơn một tuần sau, tôi bảo cô nên đi giới thiệu sản phẩm lúc 12 giờ và đến đại cơ sở nào cũng được. Cô xuống phố Los Angeles đến khu người Do Thái, sở dĩ cô đến khu này vì người Do Thái chuyên về buôn bán đồ trang sức. Hôm đó, là một ngày lễ lớn của người Do Thái nên hầu như tất cả các cơ sở của người Do Thái đều đóng cửa. Đi chung quanh một hồi thì cô thấy còn một cơ sở mở cửa làm việc nên cô đi vào.

Cơ sở ấy là của bà Sara We. Bà là người Do Thái sở dĩ cơ sở bà còn mở cửa vì nhân viên của bà là người ngoại quốc, không phải là người Do Thái nên họ đã không đóng cửa để ăn mừng lễ của người Do Thái. Khi cô Bibi vào cơ sở ấy thì nhân viên họ chóa mắt với mặt hàng của cô nên họ đã nhận một cách dễ dàng, hợp đồng trôi chảy.

Bà Sara We., bên cạnh là một thương gia, bà còn là một Rabai, tức một vị Thầy dạy đạo của Do Thái Giáo. Mà có thể nói bà là một trong những môn đồ sáng giá nhất của Do Thái Giáo. Đối với tín đồ của Do Thái Giáo, bà là một người đạt nhiều thần thông nhất, công phu của bà và thành tựu của bà đạt cao nhất. Bà có thể nghe tiếng cây, tiếng đá, tiếng muôn thú nói chuyện, bà có thể nhìn thấy nhiều loại điển quang, nhiều loại ánh sáng, bà có thể nhìn thấy và nghe được các âm phần.... Trong pháp đạo của bà, ai ai cũng tôn sùng bà, bái phục bà nhưng trong tâm của bà, bà mới thực thấy được cái giới hạn của mình.

Ánh sáng bà thấy được có nghĩa là gì? Cây, đá, muôn thú, âm phần,... thấy được, nghe được nhưng không hiểu được họ. Họ muốn gì? Tại sao mình có thể thấy, nghe được họ mà mình không hiểu gì về họ? Những điều đạt được có lợi như thế nào?.... Bà đã âm thầm tìm câu giải đáp cho riêng bà, mặc dầu bên tai của bà luôn có đầy lời khen tặng của tín đồ:

- Ôi! Thật là diễm phúc, đó là món quà lớn của Thượng Đế!

Món quà này để làm chi, bà quả thật không biết. Bà có thấy đôi chút về tiền thân của bà, bà biết tiền thân của bà là một nam nhân người Trung Hoa, thế thì tại sao đời này bà mang thân nữ giới mà lại là người Do Thái? Bà biết tiền thân của bà từng tu theo Phật Giáo nhưng tại sao nay trở thành một người dạy Do Thái Giáo?

Thấy nhưng không thấy được cận kề, hiểu nhưng không hiểu được cùng tột. Bà đã âm thầm tìm tòi những minh sư của các tôn giáo khác, bà đã chu du trên khắp thế giới để tìm người giải đáp cho bà, bà đã từng tham kiến với Đức Đạt Lai Đạt Ma của Tây Tạng, các thiền sư của Ấn Độ nhưng bà cũng không gặt hái được sự giải đáp nào đáng kể cho riêng bà. Hôm bà ngồi trong phòng đàm luận với những vị thầy của Do Thái Giáo khác về những gút mắt trong lòng bà, ai cũng nói cho qua loa. Bà đã được ân điển của Thiêng Liêng nhưng ân điển ở đâu không thấy, bà chỉ thấy sợ vì luôn gặp những gì mà bản thân không hiểu hiện ra trước mắt của mình.

Đang nói chuyện thì Bibi bước vào cơ sở này, sau này bà kể lại, lúc ấy linh tính của bà báo cho bà biết bà sẽ được giải đáp qua cô gái mới bước vào này. Sau này, bên cạnh việc làm thương mại với Bibi, bà cố làm quen Bibi để tạo thêm chút ân tình, ở đó bà mạnh miệng hỏi cô về Thiêng. Những thắc mắc của bà đã được cô Bibi giải đáp thỏa đáng làm cho bà càng thích thú. Cuối cùng thì bà xin phép được gặp tôi.

Cuối tháng 4 năm 1997, một tuần trước khi bà Sara đến gặp tôi, bà đã phóng thần thức của bà đến trước. Trong vô vi, bà đã đưa ra 3 câu hỏi với tôi và đã được tôi trả lời.

Một buổi chiều của đầu tháng 5 năm 1997, vào khoảng 6 giờ, bà Sara đã đến Northridge, lần đầu tiên chạm mặt với tôi, bà đã giật mình như vừa bắt được một hình ảnh thân quen nào vậy. Tôi mời bà vào nhà, bà riu riu theo tôi như một cô trẻ con. Mời bà ngồi xuống đất, bà đã nêu ra 3 câu hỏi với tôi, tôi đáp:

- Tôi đã trả lời cho bà 3 câu hỏi này tuần trước rồi!

Bà ngạc nhiên, há hốc mồm, tôi nhấn mạnh thêm:

- Trong chiêm bao của bà.

Bà gật đầu, tuy nhiên bà xin tôi giải đáp lại cho bà hiểu thêm:

- Lần giải đáp này sẽ không giúp cho bà hiểu thêm nhiều đâu vì bây giờ bà đến đây bằng bản thể mà bản thể thì bị ảnh hưởng bởi nhiều thứ khác nên bà sẽ hiểu khác đi.

Tuy nhiên, tôi cũng giải thích sơ cho bà. Tôi nói thêm:

- Nếu bà muốn, tôi sẽ giúp cho bà điều chỉnh lại dòng điển của bà.

Vừa nói, tôi vừa tiến tới bà, định đặt tay lên đầu của bà, bà giật mình, lùi lại, có vẻ sợ. Tôi ngưng không điếm cho bà và quay lại chỗ ngồi. Bà hỏi tôi, tại sao tôi chỉ ngồi một chỗ mà tôi có thể làm việc ở khắp mọi nơi cùng một lúc, như trị bệnh cho những nơi xa mà không cần phải đến. Tôi trả lời:

- Vì tôi đang nằm trong dòng điển của Thượng Đế mà ở đâu cũng có Thượng Đế hiện diện.

Tôi hỏi lại bà:

- Bà có thấy lưng bà nóng không?

Bà giật mình gật đầu. Tôi hỏi tiếp:

- Nóng nhất ở ngay cột xương sống phải không?

Bà kinh ngạc. Tôi nói:

- Tôi đang giúp bà điều chỉnh lại dòng điện cho bà. Bây giờ tôi không cần đến gần bà và sờ lên người của bà.

Bà như đang trải qua một cơn sốc. Chúng tôi ngồi nói chuyện từ 6 giờ chiều đến hơn 10 giờ tối không ngừng nghỉ. Trước khi ra về, bà hỏi tôi một câu hỏi cuối. Cái duyên của tôi và bà. Tôi bảo:

- Bà hãy xoay người lại, phía sau lưng của bà có một tờ giấy màu vàng được gấp sẵn. Trong đó, tôi đã viết câu trả lời.

Bà xoay người lại, lấy ra mảnh giấy màu vàng đã viết sẵn câu trả lời mà tôi biết bà ấy sẽ hỏi câu này trước khi đến đây. Mảnh giấy ấy viết “bà đã từng là em trai của tôi!”

Bà Sara đã đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác. Tiễn bà ra cửa, tôi dặn dò bà:

- Bà cứ theo con đường của bà đã chọn, sau này, bà sẽ biết được lý do bà chọn con đường của bà. Cứ dạy đạo theo những gì bà biết.

Bà hỏi tôi:

- Có thể tôi dạy cho mọi người giáo pháp của Vô Vi Quy Nguyên không?

Tôi gật đầu và dặn bà VVQN chỉ trợ lực cho pháp tu của bà thôi, đừng đi xa rời với pháp đạo của bà quá. Thời gian sau, bà Sara Web chính thức bước vào VVQN Pháp. Làm lễ thọ ký và ban chuỗi cho bà, tôi đã làm lễ trước ngai thờ của Do Thái Giáo mà lúc đó tôi cũng không ngờ trên ngai thờ này, bà đã đặt hình của tôi trên đó. Sau này, những người Do Thái Giáo khác khi thọ pháp, tôi đều làm lễ thọ ký tại Đại Hùng Linh Điện.

Bà Sara We. viếng thăm Thầy tại Đại Hùng Linh Điện.

2. “GIÁO CHỦ” DO THÁI GIÁO.

Sau khi xem bài viết về pháp hữu Sara We. ở trên, Thầy nghĩ phải cần có thêm bài này để bổ túc và Thầy nhớ không lầm, bài này đã được viết từ năm 1997, nhưng không hiểu sao, Thầy truy tìm ở kho tài liệu thì không thấy, chỉ thấy bài viết có kể về sự kiện trên do Ban Biên Tập TCQN viết trong số 60, phát hành ngày 26 tháng 11 năm 1998 và trong số 61 phát hành ngày 8 tháng 12 năm 1998 (*Thầy chắc chắn bài này đã được viết vì lúc xưa Thầy ghi nhận kỹ lắm, mọi chuyện đều được Thầy viết lại. Tuy nhiên, khoảng từ năm 2000 trở lại đây, ngày càng có nhiều chuyện, chuyện cũ chưa giải quyết xong thì chuyện mới lại đến nên không còn giờ để ghi chép nữa*). Thế nên, bây giờ (5-2011) để bổ túc Thầy phải viết lại, có điều chuyện đã xảy ra khá lâu nên Thầy không còn nhớ được nhiều nhưng phải viết lại vì đó là sự kiện lịch sử.

Sau khi bà Sara bắt đầu tìm đến Thầy thì các vị dẫn dắt của tôn giáo bà trong Vô Vi đã bắt đầu ngăn cản và rất thường dùng điện lực để đánh bà. Bà Sara cũng đã xác nhận là thầy của bà có đánh bà. Có lần Bibi họp mặt với bà Sara tại văn phòng nơi cơ sở thương mại của bà Sara thì bỗng dung giấy tờ, tài liệu trong phòng dường như là có “ai” đánh vào nên phất tung và bay tung tóe (*cơ sở này nằm trong building California Mart tại thành phố Los Angeles nên không hề có chuyện có gió thổi vào*). Hiện tượng giấy tờ cứ bị hất tung liên tục và bà Sara thì sợ xanh mặt, Bibi mới nạt:

- Có yên lại không? Làm nữa thì tôi sẽ đánh!

Mọi hiện tượng được yên lại, thời gian ngắn sau đó thì bà Sara được thọ ký chính thức, được ban Thiên Linh Bảo Pháp để hộ mạng. Thầy rất giữ đúng và tôn trọng tôn giáo của người nên khi làm lễ thọ ký, Thầy đã thọ ký cho bà ngay trước ngai thờ của Do Thái Giáo...

Sau ngày thọ ký không lâu, có một đêm Thầy nghe tiếng động ngoài cửa “rầm rầm” (*lúc ấy Thầy còn ở Northridge*), Thầy bước ra khỏi phòng, ra ngoài phòng khách nhìn qua cửa sổ và thấy có một phần lực (*người nữ*) đang hùng hổ nhẩy tồng vào nơi nhà Thầy ở thì bà bị bật ngược văng ra ngoài, bà cứ liên tục làm như vậy mà không sao vào được trong nhà. Thầy đến gần bà, thấy Thầy, hai tay bà rắm thành hai nắm đấm và liên tục vung lên trời rồi gào thét đầy căm phẫn trước mặt Thầy:

- Tại sao lại cướp nhà của tôi?

Thầy biết đây là thầy của bà Sara trong vô vi, vị này giận vì Thầy đã thu nạp tín đồ của Do Thái Giáo. Đứng trước mặt vị này, Thầy nói rằng:

- Thầy tới đây từ cái Không và Thầy sẽ trở về với cái Không! Tất cả những gì của vị là của vị!

Vị này đã bắt đầu khựng lại, Thầy nói tiếp:

- Thầy đến đây chỉ để giúp cho các vị Giáo Chủ, các Đấng Cứu Thế hoàn thành hạnh nguyện của mình. Vị đừng nghĩ là đến ngày phán xét, vị sẽ trình với Thượng Đế những công việc của vị đã làm dưới trần này, đã độ được bao nhiêu người... rồi xem đó là công đức. Vị đã làm! Tất cả những thứ đó đều vô nghĩa với Thượng Đế, cho dù vị đã độ được tất cả chúng sinh của cõi Thế này cũng là vô nghĩa với Thượng Đế. Vì tất cả chúng sinh ở đây chỉ là một hạt bụi trong vũ trụ, độ hết cũng không thể nào gọi là công đức trong ngày phán xét. Công đức thực sự là, trong hằng hà sa số sinh linh ấy, có bao nhiêu người thực sự đã thành quả? Theo một tôn giáo không có nghĩa là họ sẽ tu, theo một tôn giáo để tu thì không có nghĩa là họ sẽ thành quả... Chỉ sợ đến ngày phán xét, vị muốn xin lỗi Thầy thì cũng không còn cơ hội nữa...

Nhìn vị này, Thầy lập lại một lần nữa:

- Thầy tới đây từ cái Không và Thầy sẽ trở về với cái Không! Tất cả những gì của vị là của vị!

Nói xong, Thầy trở vào nhà.

(*Đây là phần sau của sự việc trên, đáng lẽ phần này phải được viết trong chương 2006*). Sau này, vị ấy đã tái sanh và vị ấy đã tìm Thầy khi vừa lên 5 tuổi. Cô bé 5 tuổi đã hướng dẫn gia đình và dẫn theo một số chức sắc để tìm Thầy. Vào khoảng năm 2006, lần đầu tiên gặp lại vị này trong thân xác cùng với một số chức sắc tại Đại Hùng Linh Điện. Vẫn một hành động giống như năm xưa khi gặp Thầy ở Northridge: Hai bàn tay của em cũng nắm chặt như

nắm đấm nhưng có điều hướng xuống đất mà lắc lư và vung vẩy (*chứ không phải đưa lên trời*). Sau nhiều giờ đồng hồ vắn đạo, các chức sắc ấy xin ra về, cô bé 5 tuổi đã phát giận và đập mạnh tay xuống đất:

- Tại sao mấy người đã tìm được một vị Thầy tốt mà không một ai xin học cả vậy?

Trong hình là ảnh chụp vào năm 2008, Thầy đã nói nhỏ với vị “giáo chủ” tái sinh này rằng:

- Sau này, khi con được 18 tuổi thì nhớ đi tìm Thầy, xin Thầy chỉ cho con cách làm sao để dẫn dắt người ta cho đúng hơn. Nếu lúc đó Thầy không còn tại thế nữa thì con xin các cô nơi đây dạy lại cho con những gì mà Thầy đã dạy.

Cô gái có thoáng rúng động, mắt của em phát lên ánh ngỡ ngàng và buồn khi nghe Thầy nói đến từ “liạ thế”. Như vậy là em hiểu, em hiểu những gì mà Thầy muốn truyền thụ. Theo luật lệ ở Mỹ, phải đợi người ta đến tuổi trưởng thành mới dạy được cho chúng những gì mà chúng muốn nhưng ở đây, cái chúng muốn là những gì mà cha mẹ chúng không thể nào hiểu được nhưng cô bé này rất hiểu những gì mà Thầy nói. Tiếc, dầu em đã lôi kéo bao nhiêu người đến Thầy để xin học nhưng bản thân của em thì chưa được học. Nếu được học từ lúc còn nhỏ sẽ tốt hơn.

Có lẽ đó cũng là nhân quả, vì lúc xưa, chơn linh của em tìm đến Thầy đầu phải để xin học. Để chửi thì đúng hơn! Đáng lẽ khi có vấn đề thì nên tìm hiểu, nên đi hỏi để nghe nhiều chiều kể cả chiều bên kia. Chứ cứ đánh đại, đến chửi đại,... thì làm sao còn có chỗ thiện cho mình, dầu lúc đó bản thân họ đang nghĩ là đánh người bất thiện, chửi người bất thiện nhưng kẹt nổi, hành động chửi, hành động đánh lại không phải là hành động thiện nên sẽ không có quả báo thiện. Thế nên, bây giờ thì cơ hội học của em chưa thấy tới, dầu rằng em luôn gọi đến Đại Hùng Linh Điện và xin Thầy đến thăm em. Thăm làm sao mà được khi em ở quá xa và làm sao nói chuyện được khi gia đình của em luôn hiện diện và nghe những chuyện mà họ không thể hiểu? Từng là người lãnh đạo tinh thần nhưng em cũng chưa hề có duyên được đặt chân đến Đạo Viện Vô Vi Quy Nguyên.

Trong hình, bà Mỹ đứng bên phải là người mà Thầy cùng một số pháp hữu tháp tùng đã gặp bà vào khoảng năm 2005, lúc ấy mọi người đến một thành phố cách Đại Hùng Linh Điện hơn 100 Km và khi đang trong thang máy thì người đàn bà này cũng sử dụng cùng thang máy. Thầy đã nói với các vị tháp tùng bằng Việt Ngữ:

- Các vị rán nhớ mặt bà này, bà này sẽ tìm mình.

Quả vậy, hai tuần sau, trong một buổi họp đạo tại Đại Hùng Linh Điện, bà đã đến và xin trị bệnh. Bà bị ung thư và trong 1, 2 lần được Hộ Bệnh bà đã khỏi bệnh.

“GIÁO CHỦ” DO THÁI GIÁO (bổ túc).

Sau khi số báo 229 được phát hành có bài viết “Giáo Chủ” Do Thái Giáo, Thầy nhận được sự phản hồi nhằm bổ túc thêm những chi tiết của bài này nên hôm nay, Thầy bổ túc thêm những chi tiết ấy dầu rằng đó là những chi tiết mà Thầy không diện kiến.

Vị “Giáo Chủ” tái sinh này được cha mẹ đặt cho cái tên là Ra... nhưng trớ trêu, trong Thánh Kinh, tên Ra... là tên của một người đàn bà mang tánh xấu nên khi cô bé này biết nói chuyện, cô đã đòi cha mẹ phải gọi cô bằng cái tên Re... và cô luôn tự xưng mình là Re...

Lúc thăm gia đình này có một số sinh viên cùng tháp tùng với Thầy. Ngồi nói chuyện với các sinh viên, cô hỏi từng người:

- Anh học ngành gì?

Người thì trả lời “tôi học ngành quản trị kinh doanh”, người thì trả lời “tôi học ngành business”... Cô bé cười và chê rằng “tại sao mấy người lại đi học về những ngành đó!”. Các cậu sinh viên nghe sự chế giễu của một cô bé nên mới hỏi ngược lại “vậy còn cô? Cô học ngành gì?”. Cô bé đã trả lời:

- I learn about “nothing”! (Tôi học về cái “Không”!)

Nghe kể lại chuyện này, Thầy có thoáng giật mình cho cái thức của người này. “Cái Không!” là câu nói của Thầy với người này trong vô vi trước khi người này ra đời:

- Thầy đến từ cái Không và sẽ trở về với cái Không! Tất cả những gì của vị là của vị!

Vậy là người này đã trở lại với mục đích gặp Thầy để học về cái Không!